

sensa ovat valaisevia ja innoittavia. Teini-ikäisille tyypillinen pitkästyneisyys muuttuu eläväksi kiinnostukseksi, kun keskustelu osuu suoraan joka-päiväisten ongelmien ytimeen.

Kun vanhemmat oppivat paremman kuuntelemisen salaisuuden, he automaattisesti oppivat paremman opettamisen salaisuuden. Kun erästä teini-ikäistä pyydettiin sanomaan, mikä hänen mieltään painoi, hän sanoi: „Yhtenä asiana, joka minua todella kiusaa, on se, että meillä on porkkanaa niin usein.”

Äiti vastasi nopeasti: „Porkkana tekee sinulle hyvää, enkä halua kuulla syömisistäsi enempää.” Pojalla ei ollut enempää sanottavana porkkanoista eikä mistään muustakaan, ja perheillan loppuosa oli hänelle enemmänkin kestitty koetelemus kuin koettu nautinto. Jos äiti vain olisi sanonut (niin vaikeaa kuin se tosiaan olisi ollutkin): „Sinä siis todella inhoat porkkanaa, vai mitä?”, niin poika olisi saattanut sanoa paljon muutakin eikä pelkästään kielteistä. Vasta silloin kun puhumme ja selvitämme tunteemme, meidän sydämemme tulee alttiiksi muutokselle, ja tässä me jälleen opetamme rakkaudella ja kunnioitukseksi emmekä pakolla.

Emme tarkoita, etteivät vanhemmat ottaisi kantaa. Tarkoitamme vain sitä, että asiat voidaan puhua selviksi siten, että lapset voivat olla samaa mieltä vanhempiensa kanssa omasta halustaan eikä pakosta.

Muuan isä sanoo tarkkailleensa lapsiaan ja todenneensa, että he tekevät jokaista erehdyttä kohti ainakin yhdeksäntoista asiaa oikein. „Sen vuoksi”, hän sanoo, „en omista yhtä paljon aikaa heidän virheilleen. Käytän perheiltäni enemmänkin lasten kehumiseen kuin moittimiseen. Puhun heille mieluummin siitä, mitä olen nähnyt heidän tekevän oikein, kuin siitä, mitä olen nähnyt heidän tekevän väärin.”

Perheillat ovat oikea hetki osoittaa rakkautta. Eräskin poika on sanonut: „Jos sanoisin äidistä kaiken hyvän, minkä tiedän, saisimme olla tässä koko illan.”

Isä oli liikuttunut ja hän lisäsi: „Minulla on aivan samanlainen tunne. Minä rakastan äitiä koko sydämeistäni.” Äiti säteili onnesta.

Isä lisäsi myöhemmin seuraavanlaisen jälkihuomautuksen: „Seuraavalla viikolla meillä oli yksi erinomaisimmista aterioista, mitä kuvitella saattaa.”

Perheillat ovat oikea hetki antaa lasten kertoa koulusta. Mikä voisi olla lapsesta jännittävämpää kuin lukea perheelle jotakin ensimmäisestä lukukirjastaan. Hän voi esitellä juuri hankkimaansa suurta taitoa ja samalla hän saattaa tulla toteamukseen, että koulunkäynti on tosiaankin tär-

keätä. Lapset, joilla on tällaisia kokemuksia, tekevät parhaansa koulussa.

Teidän ei täydy pitää perheilloja—te saatte pitää niitä. Vuosien mittaan ja tuhansin eri tavoin te saatte sanoa: „Lapset, kirkko on tosi. Me, teidän äitinne ja isänne, rakastamme jokaista teistä ja olemme hyvin ylpeitä siitä, että olemme teidän vanhempianne. Meidän perheemme on suurenmoinen koko maailmassa. Me kaikki saamme olla yhdessä iankaikkisesti. Muistakaa, lapset, Joseph Smith näki Isän Jumalan ja Hänen Poikansa pyhässä lehdossa. Jeesus Kristus elää. Hän on meidän Vapahtajamme. Tämä on Hänen kirkkonsa. Seuratkaa veljiä, jotka Herra on valinnut, niin ette joudu milloinkaan harhaan.”

Profeetat ovat sanoneet: „Sellaisista kodeista tulevat lapset eivät joudu harhaan.” Teillä voi olla poikia ja tyttäriä, jotka ovat vastuuntuntoisia, jotka haluavat palvella, jotka rakastavat hyveellisyyttä, jotka ovat lujia todistuksessaan, jotka rakastavat ja ovat rakastettuja, koska te pidätte perheilloja ja koska kodissanne alati vallitsee oikea henki. ○

Kemin seurakunnan uusi johtaja Alpo Helander (vas.) ja hänen ensimmäinen neuvonantajansa Keijo Rosenberg. Veli Oskari Olavi Helske on veli Helanderin toinen neuvonantaja. Uusi johtokunta ryhtyi hoitamaan tehtäviään 11. 4. 1971.

(Jatkoa sivulta 241)

tään. Teidän epäonnistumisenne on heidän epäonnistumistaan. He ovat murheellisia, kun te olette murheellisia, ja iloisia, kun te olette iloisia. Jos haluatte olla todella onnellisia ja menestyviä, te kunnioitatte isääne ja äitiänne, kuten käsky kuuluu. Te tarvitsette heidän viisautensa ja kokeneisuutensa siunausta.

Olen aina uskonut, että ihminen on, jotta hänellä olisi ilo, ja olen vakuuttunut siitä, että hän voi iloita suuremasta onnesta ja samalla saavuttaa menestystä, jos hän menettelee oikein. Itse asiassa olen aina jopa kehottanut tyttäriäni pitämään hauskaa heidän ollessaan nuoria ja mennessään ulos ystäviensä kanssa — pitämään sellaista hauskaa, minkä he aina muistaisivat hauskana, katumatta ja pahoittelematta.

Se, että olen astunut taivaallisen Isäni eteen rukouksessa aamuisin, pyytänyt Häntä ohjaamaan minua toimissani ja sanonut Hänelle palaavani jälleen illalla Hänen eteensä, on aina auttanut minua toimimaan velvollisuuteni mukaisesti. Jos nuoret pitävät nämä ajatukset mielessä ja muistavat, että taivaallinen Isämme odottaa jokaisen lapsensa pitävän Hänen käskynsä, heillä on voimaa kestää kiusaukset.

Rakastan nuorisoomme ja luotan sii-

hen suuresti. Vaikka paha ja kiusaukset ovat todennäköisesti suuremmat kuin koskaan aikaisemmin, te olette paremmin kasvatettuja, paremmin valmistautuneita kohtaamaan ne ja monessa suhteessa vanhempaa polvea paremmin valmennettuja tarttumaan liike- ja elinkeinoelämää koskeviin velvollisuuksiin ja muihin johtotehtäviin.

Te olette meidän tulevaisuudentoivomme. Teidän oikeutenanne ja velvollisuutenanne on luoda parempi maailma. Kunpa voisin elää tarpeeksi kauan, jotta näkisin, miten paljon paremmaksi te sen teette. Pystytte siihen vain jos säilytätte itsenne ruumiillisesti vahvoina, henkisesti valppaina ja siveellisesti nuhteettomina ja jos aina turvaudutte taivaallisen Isämme johdatukseen. Alkoholi, tupakka ja huumausaineet vähentävät tehokkuuttanne ja pystyvyyttänne samoin kuin uskoanne.

Pukekaa ylenne Jumalan koko sotasasu. Jos uskotte Häneen ja jos vanhurskaus ohjaa tekojanne, ette voi epäonnistua ja olla tulematta onnelliseksi. Onni ei kuvastu niiden kasvoista, jotka aiheuttavat häiriöitä levottomassa maailmassamme, mutta ne, jotka tekevät minkä tietävät oikeaksi, jatkavat onnellisina matkaa ja kehittyvät. Toivon teidän puolestanne, että teillä olisi sanomaton ilo täällä ja iankaikkinen onni tämän jälkeen. ○

(Jatkoa sivulta 245)

se lientää murheen. Elämä jatkuu ja tulee jollakin tavoin siedettäväksi, tarkoituksensa täyttäväksi, vaikka rakkaamme olisivatkin poistuneet luotamme. Ihmisethän sopeutuvat — miljoonat ovat sopeutuneet, miljoonat tulevat sopeutumaan. Ja yhtenä huonoimmista tavoista ratkaista ongelmia on pakokauhun vallassa tai paineen alaisena toimiminen. Emme tiedä, mihin pystymme ja mitä kestämmme, ennen kuin meidän on pakko. Mutta me pystymme paljon enempiin kuin toisinaan luulemmekaan — ja rauha, lohtu ja sovinto on saavutettavissa. Ja niinpä toistaisin viisaan ja rakkaan ystäväni hyvän neuvon: „Älä yritä elää liian monta päivää kerrallaan.”

1 Presidentti Harold B. Lee.

„Puhuttu sana” temppelelta, KSL:n ja CBS:n 6. joulukuuta 1970 välittämä radio-ohjelma. Copyright 1970.

Heinäkuun 24. päivä on juhlapäivä kirkkomme historiassa. Tuhansille ja sadoille tuhansille ihmisille tällä päivällä ei ole mitään merkitystä.

Pioneeripäivä, heinäkuun 24., on päivä, jolla tulisi olla merkitystä myöhempien aikojen pyhille, asuivatpa he missä maailmankolkassa tahansa. Se on päivä, jolla on koko kirkon ja maailman laajuista merkitystä.

Kun presidentti Wilford Woodruff piti Salt Laken temppelin vihkimisrukouksen, hän sanoi: ”Menneinä aikoina Sinä innoitit Pyhän Henkesi kautta profeettasi puhumaan myöhemmistä ajoista, jolloin Herran huone on selsova vahvana vuorten huipuilla. Me kiitämme Sinua siitä, että meillä on ollut tämä loistava tilaisuus edesauttaa näitten muinaisten näkijöitten näkyjen täyttymisessä ja että Sinä olet antanut meidän osallistua tähän työhön ja että tämä osa palvelijointesi työtä on niin ihmeellisellä tavalla saatettu päätökseen.”

Brigham Young, joka muurasi Salt Laken temppelin peruskiven, ilmaisi selvästi omat ajatuksensa tästä sanoessaan: ”Pysyköön se rauhan tilassa, kunnes sen työ on tehty ja kunnes Hän, joka innoitti meidän sydämemme täyttämään Hänen pyhien profeettojensa profetioita, joiden mukaan Herran huone rakennettaisiin vuorten huipuille, saisi tahtonsa täytettyä.”

Missä on pioneerihenkenne?

Uskon sen olevan selvää, että pyhät saapuivat vuorten huipuille saapuesaan Kalliovuorten keskelle sekä Miikan että Jesajan ennustusten mukaisesti. Juuri tämä tekee heidän saapumisensa merkittäväksi. Juuri tämän vuoksi pyhien kaikkialla maailmassa tulisi viettää tätä päivää yhdessä niiden pyhien kanssa, jotka ovat vuorilla.

Pyhien muuttaminen Kalliovuorille on eräs "aikojen merkki". Kirkosta on tulossa "voimakas kansa". Tämä on profeettain sanojen täyttymistä ja eräs aikojen merkeistä. Evankeliumia julistetaan kaikissa maailman äärisissä. Tämä on eräs aikojen merkeistä. Myöhempien aikojen pyhien tulisi olla varuillaan aikojen merkkien suhteen. Nykyisen kirkon koko ohjelma liittyy Kristuksen toiseen tulemiseen. Evankeliumi palautettiin valmistuksena tuolle tapahtumalle.

Aikojen merkkejä on monia. Melkein uskomattomalta tuntuva teknologinen kehitys nykyaikana on vain Joelin profetian täyttymistä. Nykypäivän "vaikeat ajat", kun ihmiset ovat itserakkaita, rahanahneita, kerskailijoita, ylpeitä, herjaajia, vanhemmilleen tottelemattomia, kiittämättömiä, epähurskaita, rakkaudettomia, epäsovaisia, panettelijoita, hillittömiä, raakoja, hyvän vihamiehiä, pettureita, väkivaltaisia, pöyhkeitä, hekkumaa enemmän kuin Jumalaa rakas-

tavia, kirkon johtajistoa halveksivia, saavat myös merkitystä profetian valossa.

Tämän kirkon pioneeri taisteli ja kuoli Jumalan kunnioittamisen, rakastamisen ja palvelemisen oikeuden puolesta. Hänen hartaana rukouksenaan oli, että me käyttäisimme hyväksemme heidän kaikkien kärsimyksiä. Missä me tänään olisimme, jos tämän kirkon pioneeriperustaja olisi toiminut ja elänyt sillä lailla, kuin monet meistä tänään elävät?

Olemmeko me omaksuneet liian monia maailman tavoista? Saanen kertoa vain yhdestä niistä tuhansista kokemuksista, joita pioneerien oli keskettävä.

"Jonkin ajan kuluttua sain näkyviin leiritulia, mikä rohkaisi minua. Lähes tyessäni leiriä kohtasin jälkeen jääneitä matkaajia. Pysähdyin puhumaan heille kaikille ja varoitin heitä lepäämästä, koska he aivan varmasti jäätyisivät kuoliaiksi. Lopulta noin kello 23:n aikoihin pääsin leiriin melkein nääntyneenä väsymyksestä. Olin ponnistellut ankarasti päivän aikana auttaessani viimeisten vaunujen työntämisessä harjanteen yli enkä ollut syönyt muuta kuin aamiaisen. Apua lähetettiin matkalla vielä olleille. Yö oli erittäin kylmä ja monet matkalaisista paleltuivat. Vasta viiden maissa aamulla viimeinen valjakko saapui leiriin . . .

Niin monet ihmiset olivat kuolleet tai olivat kuolemaisillaan, että päätettiin levätä yksi päivä. Aamulla minä sain tehtäväksi lähteä keräämään kuolleita. Otin mukaani kaksi nuorta miestä avuksi tuon surullisen tehtävän suorittamisessa, ja me kokosimme kaikenikäisten miesten ja naisten ruumiita kolmetoista — kaikki jäykiksi jäätyneitä. Kaksi muuta ihmistä kuoli vielä päivän mittaan, joten jouduimme hautaamaan leiripaikalle kaiken kaikkiaan viisitoista ruumista.

Lähetti saapui tänään ja toi meille huonoja uutisia. Se joukko, joka oli lähetetty meitä auttamaan, oli joutunut lumimyrskyyn, ja monet olivat kuolleet jo siihen mennessä, kun lähetti lähti matkaan. Kaiken kaikkiaan viisikymmentäviisi ihmistä oli kuollut. Miehet kaivoivat hautoja veljilleen, ja ennen iltaa he itse kuolivat . . ."¹

Viettäkäämme tätä pioneeripäivää etsimällä sitä voimaa, rohkeutta ja rakkautta, jota tarvitaan veljien ja sisarten yhteenkuuluvaisuuden tunteen rakentamiseksi täällä Suomessa Hankkikaamme itsellemme pioneerihenkeä ja vaalikaamme sitä.

¹ "Mr. Chislett's Narratives" in Stenhouse, The Rocky Mountain Saints, s. 326-329.

Fullbright-stipendiaattina Suomessa

Kuluneen toimintavuoden aikana on Oulun seurakunnassa asunut amerikkalainen Clarkin perhe. Veli Clark on englannin kielen professori Brigham Youngin yliopistosta, jossa hänen erikoisalanaan on moderni kirjallisuus ja kirjallisuuskritiikki. Suomeen hän saapui Fullbright-stipendiaattina luennoidakseen Oulun yliopistossa Amerikan kirjallisuudesta. Tämän lisäksi hänellä oli laudaturvaiheen luento-sarja Amerikan romaanikirjallisuudesta, kaksi laudaturseminaaria ja yksi cum laude -seminaari.

Perheessä on kuusi lasta, joista kolme nuorinta, Kevin 19, Harlow 12 ja Krista Jean 10, tulivat veli ja sisar Clarkin mukana Suomeen vuodeksi.

Veli Clark kertoo: "Saavulimme Suomeen odottaen löytävämme hyviä ihmisiä sekä epätavallisia ja merkityksellisiä kokemuksia. Emme ole todellakaan pettyneet. Odotimme pitkää talvea, vaikka emme oikein osanneet odottaa niin vitkastelevaa kevättä. Emme myöskään osanneet odottaa niin laajalle levinnyttä juoppoutta, niin laajaa osallistumista sellaisiin naurettaviin peleihin kuin bingo — mikä kaikki kuvastaa päättämättömyyttä ihmisten suhtautumisessa elämään. Muuten kyllä tämä maa ja sen kansa on saanut meidät valtoihinsa. Olemme matkustaneet melko paljon Pohjois-Suomessa. Meillä oli tilaisuus matkustaa Lapin halki Hammerfestiin ja takaisin ruska-aikaan — se oli mitä kiehtovin kokemus. Kaikkialla olemme tavanneet huomaavaisia, ystävällisiä ja auttavaisia suomalaisia. Ja kaikkialla olemme nauttineet suomalaisesta sopusuhteudesta ja muotoilusta — kuvanveistossa, rakennuksissa, taiteessa, lasiteoksissa, kankaissa (eritoten kudotuissa ryijyissä ja tākänöissä) — vieläpä lautasliinojen viehättävissä laakostamistavoissa. Pidämme kovasti suomalaisesta leipä- ja jugurtivalikoimasta.

Suomalaisista pyhistä voimme sanoa vain parasta. Tajuaamme, että kielimuuri on usein eristänyt meidät niistä pulmista, joiden oletamme ja kuulemme olevan olemassa kaikissa seurakunnissa. Ja koska olemme joutuneet tekemisiin vain aktiivisten jäsenten kanssa, olemme tavanneet vain valitun joukon. Heidän kanssaan on ollut erittäin siunauksellista työskennellä. He ovat vakaita, asiaansa paneutuneita pyhiä, jotka ovat omistautuneet evankeliumille. En voi kuvitella koskaan unohtavani veli Niemelän komeita, vakavia mutta nopeasti hymyyn vaihtuvia kasvoja, veli Hautalan vakaata käytöstä, sisar Hautalan silmien pilkahuudesta enkä sitä tapaa, jolla sisar Syrjälä pelasti meidät ensimmäisestä pulmatilanteestam-

Maaliskuun kolmantena lauantaina pidettiin jokaisessa Suomen lähetyskentän viidessä piirissä ensi kertaa piirin pappesusjohtajien ohjekokous. Kokous tai paremminkin kokoukset oli tarkoitettu seurakuntatason johtajien kouluttamiseksi. Vuorossa olivat NVK ja pyhäkoulu, joiden apujärjestöjen johtajat ja opettajat saivat ohjeita piiritason johtajilta.

Uuden ohjelman mukaan piirikonferensseissa neljännesvuosittain lähetystason apujärjestöjen johtajat kouluttavat piirien johtajia ja nämä puolestaan kouluttavat välikuukausina seurakuntien apujärjestöjen virkailijoita.

Lahteen, Turkuun, Jyväskylään, Vaasaan ja Ouluun oli kokoontunut yhteensä monisatapäinen innokas pyhien joukko, jotka ohjeita saatuaan ja illanvieton jälkeen palasivat innokkaina kotiseurakuntiinsa. Uutena piirteenä on mainittava myös koorumien kokous samana lauantaina. Kuvassa Jyväskylän piirin osanottajia.

me Oulussa pidetyillä kahvikutsuilla (hän järjesti meille hedelmäjuomaa). enkä sitä taitoa, jolla hän ja muut hoitavat oppitunnit, enkä niitä kukkia, leivonnaisia ja hyvän joulun toivotuksia, jotka saivat kotoa poissa vietetyn joulun niin merkitykselliseksi. En voi myöskään unohtaa lähetyshallituksen vakaata ja järkähtämättömää tapaa hoitaa Herran asioita.

Lähdemme Suomesta vieden mukamme rikkaat muistot ja tuntien rakkautta suomalaisia pyhiä kohtaan. Tuntemme olevamme parempia täältä lähtiessämme kuin tänne tullessamme."

Suomessa ollessaan veli Clark toimi muutamien kuukausien ajan Oulun piirin johtokunnassa neuvonantajana.

Lähetystöön aloittaneita
 Brent Derricott
 Fort Macleod, Alberta,
 Canada 14. 1. 71
 Kent Willis
 Orem, Utah 14. 1. 71
 Roger Nuttall
 St. George, Utah 14. 1. 71
 Frank Smith
 Boise Idaho 13. 5. 71
 Eric Madsen
 West Covina, Calif. 13. 5. 71
 Wendell Tolman
 Murray, Utah 13. 5. 71
 Claude Clason
 Moccasin, Arizona 13. 5. 71
 William Tanner
 Moses Lake, Washington
 13. 5. 71
 David Warner
 Bountiful, Utah 13. 5. 71
 Rex Burgon
 Logan, Utah 13. 5. 71

Asetettu pappudessa

Vanhimman virkaan Melkisedekin pappudessa:
 Veikko Mattias Soukko Helsingin srk:sta, Heikki
 Juhani Rinne Jyväskylän srk:sta, Vilho Yrjö
 Juhani Sorsa Kuopion srk:sta, Alpo Johannes
 Helander Kemian srk:sta, Reima Risto Kalervo
 Lehti Tampereen srk:sta, Kaino Johannes Aarnio
 ja Risto Markku Lorenz Turun srk:sta.

Papin virkaan Aaronin pappudessa:

Tauno Petter Kaasinen, Veikko Mattias Soukko
 Helsingin srk:sta, Pekka Erkki Antero Hailli
 Hyvinkään srk:sta, Matti Juhani Lampainen, Jy-
 väskylän srk:sta, Matti Einari Kuosmanen Kuopio-
 n srk:sta, Hannu Aulis Juhani Heinillä Kuusan-
 kosken srk:sta, Lauri Aarno Kuningas Lappeen-
 rannan srk:sta, Aarre Vesanto Pohjois-Helsingin
 srk:sta, Paavo Sakari Huhtala, Ossi Kalervo
 Heinonen Rauman srk:sta, Toivo Valdemar Tuomi
 Pietarsaaren srk:sta, Harri Mauri Kristian Fager-
 lund Savonlinnan srk:sta, Heikki Juhani Kiviniemi
 Tampereen srk:sta, Kaino Johannes Aarnio
 Turun srk:sta, Kauko Johannes Lehtomäki ja
 Hannu Kalevi Törmä Vaasan srk:sta.

Opettajien virkaan Aaronin pappudessa:

Kimmo T. Framelius, Heikki Antero Viktor Nurmi
 Helsingin srk:sta, Reino Johannes Mäkinen,
 Hannu Sakari Marjamäki Hyvinkään srk:sta,
 Reijo Henrik Blomholm, Sakari Elo Ylinen,
 Markku Ensio Pitkänen Jyväskylän srk:sta, Vilho
 Juhani Sorsa, Matti Einari Kuosmanen Kuopion
 srk:sta, Timo Antero Suominen, Hannu Tapani
 Nurminen, Raimo Juhani Lehoniemi Lahden
 srk:sta, Lauri Aarno Kuningas Lappeenrannan
 srk:sta, Kimmo Reiman Pohjois-Helsingin srk:sta,
 Antti Pentti Passila Porin srk:sta, Heikki Juhani
 Kiviniemi Tampereen srk:sta, Yrjö Leo Antero
 Koskinen Turun srk:sta.

Diakonin virkaan Aaronin pappudessa:

Hannu Sakari Marjamäki Hyvinkään srk:sta,
 Pekka Sakari Tolonen, Jaakko Pekka Julius
 Uusitupa Joensuu srk:sta, Matti Kullervo Helseke
 Kemian srk:sta, Yrjö Johannes Lehtonen Keravan
 srk:sta, Timo Kalevi Happonen, Raimo Juhani

*Lähetystöön aloittaneita 28. 2. 1971 alkaen:
 Inga Reiman, sihteeri, Pirkko Eronen, 1. neuvonantaja, Eila Repo,
 johtaja, ja Armi Saarnivaara, 2. neuvonantaja.*

Lehoniemi Lahden srk:sta, Toivo Valdemar Tuomi,
 Per-Olof Grundvall Pietarsaaren srk:sta,
 Mauno Tapio Multamäki Savonlinnan srk:sta,
 Jarkko Lasse Olavi Miettinen Tampereen srk:sta,
 Unto Otto Kalervo Lehtikainen, Yrjö Leo Antero
 Koskinen Turun srk:sta, Jarmo Jaakko Eveli Vaas-
 an srk:sta.

Lähetystyöstä vapautuneita

Marraskuussa 1970:
 Kent Stoddart, David Crabtree, Phillip Brown,
 Alan Broadbent, Stan Merrill, R. Douglas Wilde,
 Marlin Sundberg, Bryce Clinger, Alan Thornton

Joulukuussa 1970:

Steven Page, Kent Bates, Paul Wiseman, Bruce
 Bills, Wess Arbon

Tammikuussa 1971:

Lamar Gubler, Lee Cook, Phillip Gleason, L.
 Wayne Williamson, Bruce Sullivan, Bert Wilson,
 Stephen Grenn, David Zwahlen

Helmikuussa 1971:

Scott Welles, Robert McDavitt

Maaliskuussa 1971:

Bruce Couch, Dennis Davis, David Johnson

**Apuyhdistyksen
 vuosikonferenssi
 Lahdessa
 14. - 15. 8. 1971
 Tervetuloa**